

[Glistrup.]

manns indlæg og for de følgende indlæg, i og for sig også for skatteministerens, men det var hr. Kampmann, der kom med ordene til afslutning, at det burde have været gennemarbejdet væsentlig bedre, end tilfældet er, og det er i og for sig svaret til samtlige de andre ordførere, for man har jo simpelt hen stået her og talt simpelt hen ud fra forkerte faktiske oplysninger hele vejen igennem.

Værst var vel nok hr. Bernhard Baunsgaard. Nu fremhæver vi omhyggeligt, at på den ene side vil de mennesker, der har over 19.000 kr. i indtægt, få en skattebesparelse på 4.000 kr., men dem, der er under 19.000 kr., vil ikke få disse 400 kr. i de 10 måneder, der er tilbage af året, men de vil blive helt fri for skat og komme helt ud af systemet. Og så kommer hr. Bernhard Baunsgaard og siger: dette er et dårligt forslag, jeg kan ikke nære mig for at påpege, at de mennesker, der har under 19.000 kr., vil ikke få 4.000 kr. i skattelettelse. Det er da så evidenter og så klart og så tydeligt, men det er jo på det plan, man tager det hele vejen igennem.

En anden fælles forudsætning, ud fra hvilken så at sige alle ordførere har hakket ned på dette, er, at skatteministeren siger — med urette, fordi han henholder sig til et brev fra 1. februar i år — at dette vil medføre et provenutab på 12 mia kr., og så kører alle igennem ud fra dette tal på de 12 mia kr. Det er rigtigt, at det stod i brevet fra 1. februar. Hr. Stetter gik dog det skridt videre, at han gik til et brev af 2. februar, hvor finansministeriet begyndte at være på tilbagetog, men man kunne dog nok været gået frem til brevet af 3. februar, hvori det fastslås, at provenutabet oprindelig ville blive 12 mia kr., men efterhånden bevirker de større indtægter, kildeskat, moms og andre afgifter, samt mindre udgifter til arbejdsløshedsunderstøttelse m. v., at vi kommer ned på, at provenutabet bliver omkring halvdelen, altså 6 mia kr. Og da vi jo ikke med sikkerhed kan forvente, at dette slår igennem fuldt ud allerede i året 1975, har vi i lovforslagets bemærkninger skønnet de 8 mia kr., som efter alt at dømme også skulle være det rigtige tal. Så synes jeg nok, at der havde været grund til også ud fra skrivelsen af 3. februar at have fremhævet, at virkningen af et sådant

forslag ville resultere i en kraftig opgang i produktion, beskæftigelse og forbrug, men det har overhovedet ikke været inde i denne debat, at man simpelt hen kunne se det i sammenhæng med det dynamiske samfund, at det er et forslag, der tjener til at sætte samfundets hjul i gang igen.

Så kommer man med disse forkerte påstande vedrørende de fattige kommuner, om det så er Morsø kommune, eller hvad der er tale om. De 8 mia kr., der her er tale om, er det samlede provenu for skatteyderne under ét, og derfor er problemet med både Morsø kommune og andre kommuner kun et spørgsmål om refusion imellem staten og de forskellige kommuner.

Hr. Kampmann forsøger så, hvad han udmærket skulle vide ikke er rigtigt, at dreje tingene over og sige, at fremskridtspartiet dermed principielt er gået med til, at der skal være fradrag i skatten, manglende overførselsret mellem ægtefæller skulle vi have opgivet osv. Nej, hr. Kampmann, det er simpelt hen bare udtryk for, at dette forslag er et forslag om, hvad der skal være gældende for indkomståret 1975, som vi allerede har taget hul på, og derfor er det af tekniske grunde i dette indkomstår nødvendigt at bevare disse ting, simpelt hen for at vi kan få forskudsregistreringen til at fungere.

Hvis man går videre med de indvendinger, som vi har hørt, er det således, at ud over den indvending med de fattige kommuner, som altså simpelt hen er forkert, kommer hr. Christophersen og siger: ja men det er aldeles skrækkeligt med dette lovforslag, fordi fremskridtspartiet har et andet forslag, nemlig at vi gerne vil have en 60.000 kr. skattefri bundgrænse fra 1. januar 1976. Vi vil da selvfølgelig også meget gerne diskutere dette vort andet forslag, men vi må bare gøre os klart, at det, som dette forslag tilstræber, er at klare den øjeblikkelige konjunktursituation med 19.000 kr. skattelettelse.

Der er intet i det, som hr. Ømann siger, at det på nogen måde skulle være et tilbagetog fra de synspunkter, som vi ved tidligere lejligheder har gjort gældende, der er blot tale om, at mere kan der ikke nås med så kort varsel.

Og nu kan jeg ikke nå mere, for den røde